ЦІНА 1 КРБ.

ПЕРЕЦЬ

№ 10. КИЇВ, ТРАВЕНЬ 1947 р.

РІК ВИДАННЯ VI

Мал. Бе-Ша

САМОВІДДАНИЙ РОБОТЯГА

— Повідомте в міністерство, що я виїхав безпосередньо в поле на боротьбу з шкідниками ланів.

В АНГЛІЙСЬКІЙ ШКОЛІ

Мал. О. Козюренка

Учителька.—Помиляєшся, Дженні. У Греції нема вулканів.

Дженні.— Але, міс Олівія, мій тато перебуває з своєю частиною в Греції і звідти пише мамі: «Ми сидимо тут, як на вулкані!».

А ЩЕ ПОГОВОРИМО
про кінопересувки

На Україні працює тепер понад 1300 кінопересувок. Цифра, як бачите, досить-таки повнометражна. Тільки крути! Але з деякої пори у деяких областях кінопересувки почали пересуватись з швидкістю черепахи. У багатьох районах Київської області, наприклад, в добрій половині сіл, протягом цього року кінопересувки не були ні разу. Ми не знаємо, чи знає про це начальник обласного відділу кінофікації т. Рвачов, а от колгоспники знають добре.

«Якось в минулому році, — пишуть нам товариші з села Ковалина, Переяслав-Хмельницького району, — завітала до нас кінопересувка. Ви побачили б, що робилося в селі, ви побачили б, яке це свято було. Після сеансу ми тиснули кіномеханікові руки, просили передати нашу подяку кінокерівникам за піклування про культурні потреби села. Ми почували себе буквально ювілярами».

Колгоспники села Ковалина тепер знову почувають себе ювілярами. Скоро вони відзначатимуть роковини з дня останнього візиту до них кінопересувки. Ковалинські кіноглядачі, від старого до малого, палають бажанням достойно відзначити винуватців цього торжества і просять передати тов. Рвачову, щоб він як-небудь викраяв вільну годину й завітав до них.

Будьте такі люб'язні, товариш Рвачов, завітайте! Ми, правда, не можемо гарантувати, що вас там зустрінуть з хлібом-сіллю, оркестром, квітами, що районні поети напишуть один на честь вашого в'їзду на Переяслав-Хмельницьку землю, що потискатимуть ваші руки з тим трепетом і тією сердечністю, як рік тому потискували кіномеханікові, але ручимось, що промов буде багато. Гарячих промов! Почуєте їх і в Ковалині, і в інших селах. Якщо ж знайдете час та заскочите в інші райони, то й там вас зустрінуть, як довгоочікуваного гостя.

Між іншим: обов'язково захопіть з собою справну кінопересувку, і ви на власні очі побачите, яке-то велике діло кіно на селі, який це великий стимул в боротьбі за високий урожай.

Що далі в ліс, — то більше дров. Якщо по Київщині кінопересувки сяк-так пересуваються і крутяться, то в Запорізькій, Волинській, Тернопільській областях вони або буксують, або взагалі стоять нерухомо. На Запоріжжі є такі села, куди кінопересувки не заглядали з 1944 року.

— Бути цього не може! — уперто заперечує товариш Царанов, якого доля закинула на високий пост начальника обласного управління кінофікації.

— Але факти — як шило—їх у мішку не сховаєш. Вони упертіші навіть за самого Царанова.

В артілях ім. Чкалова й ім. Петровського, Приазовського району, колгоспники не бачили радянських кінофільмів, починаючи з перших днів війни. У селі Олексіївці, Новомиколаївського району, кінопересувка була тільки під час виборів до Верховної Ради СРСР. А оце днями приїхала знову. Пробула вона тут три дні, але безрезультатно. Два дні кіномеханіки по хатах ходили, шукали для движка бензину; на третій день клеїли кінокартину, а на четвертий — побачили, що склеїти її вже не можна, сіли й поїхали додому.

Дивним, неприємним холодком і безтурботністю тхне з кабінетів деяких кінофікаторів. Сидять вони, невільники крісла, в обласних і районних центрах, любуються стрункими рядами середніх цифр продемонстрованих кіносеансів, обслугованих людиноодиниць і за цими цифрами, як за густим туманом, світа божого не бачать, не говорячи вже про село.

А на селі, товариші, вершаться тепер колосальні справи. Село заслуговує справжньої і повсякденної уваги до себе всіх наших організацій. Село сподівається, що й працівники кіно повернуться до нього лицем, об'єктивами сотень своїх кінопересувок.

М. ФЕДЬКО

Гості

Почалося все це так. Подзвонили вранці,
Що приїдуть у село два американці.

Два якихось діячі у поважній ролі —
Подивитись на артіль, побувати в полі.

Що ж, гостинний ми народ! Вже такої вдачі!
Хоч, звичайно, в них і в нас не одні задачі:

Їм кататись, нам своє — сіять повним ходом!
То ж прийдеться голові буть екскурсоводом.

Поголивсь він на-швидку, причесав волосся.
Більш нічого «прикрашать» нам не довелося!

Десь, опівдні через міст, мимо осокору —
Мчить авто і підліта під саму контору.

І виходять у плащах — чужини посланці —
Два якихось діячі, два американці.

Перший важно одягнув жовті окуляри
І крізь шкельця позирнув мов крізь два долари.

Другий миттю заходивсь старанно чіпляти
І спереду, й на боках фотоапарати.

Голова з рахівником й посильна Параска —
Їм назустріч із дверей: — Просимо, будь ласка!

Усміхнулися пани солодко, облесно
І промовили разом: «Ошень інтересно!»

Провели їх в кабінет. Почалась розмова.
— Що цікавило б панів?... Люди? Відбудова?

Чи хотіли б, може, знать план посіву ярих?..
І звернувсь до голови той, що в окулярах:

— Ми хотіли б містер Гук, згідно правил честі,
Леді Мельник-ланковій свій візит нанести!

Нам діла її з газет дещо вже відомі.
То ж чи можем бути ми в леді на прийомі?

Дуже просим! Якщо так — це було б чудесно!..
Другий також поклонивсь: «Ошень інтересно!»

Одвічає голова: — А чого ж! Будь ласка!..
...І пішла по ланкову посильна Параска.

Щоб негайно розшукать аж на полі в ланці,
Бо чекають на прийом два американці!

А тимчасом голова — вів гостей до двору:

— Ось ми, — каже, — підняли із руїн комору,

Ось вам вулиця нова. Далі — клуб і школа!
За селом — сади, поля. Йде сівба довкола...

Мовчки дивиться один на будівлі, хати..
Не націлює другий фотоапарати..

Незабаром, на шляху голова угледів,
Що вертає посильна... Та чомусь — без «леді»!

Довелося тут панам потерпіть фіаско.
Здивувався й «містер Гук»: — Що таке, Параско?

А Параска як рубне: « Стрітися не вдасться!
Дуже сильно зайняті леді Мельник Настя.

Зможуть вечором прийнять, а чи тут, чи в домі,
Бо якраз тепер весна в Насті на прийомі!..

Підморгнув їй голова.
— Ой, весна, ти, весно!..

Переглянулись пани: «Ошень інтересно!»
...Голова наш — дипломат: не губивсь ніколи!

Пропонує він панам — їхати на поле:
— Леді Мельник там прийме! На своїй ділянці...

Мчать на степ, аж за село — два американці.
Підлітають і стають коло поля Насті.

І виходить їм навстріч дівчина в запасці,
У хустині голубій, взявши руки в боки,

Повновида, молода, аж палають щоки.
Ніби зроду руки ті й не тримали сапи...

І «Америка» зняла перед нею шляпи!
Після милих привітань — Настя... до атаки:

— Це ж про мене там, у вас шкрябають писаки,
Що хоч Мельник та, мовляв, і швидка й проворна.

Та вже звалиться ось-ось, бо «стара, аж чорна!..»
Як здається вам пани? Є ще в мене сила? —

Гордо глянула!... І знов, мов рядном накрила:
— Хто з нас чорний, говоріть? Я, чи ті писаки?..

Мабуть зразу це панам геть забило баки.
Перший швидко закурив, став блокнот ховати,

Другий пхає під полу фотоапарати.
Посміхнулась до гостей ланкова відома

— З ким, — питає, — маю честь бути я знайома?
Уклонився їй один: — Ми республіканці!..

І прямують до авто два американці.
А жінки їм комплімент: — Ми про вас чували!

Розказали б нам, за що... негра лінчували?
Та панам нема коли! Розмовлять доволі!

Мчить авто назад в село по колгоспнім полі
Щоб зм'ягчить те «інтерв'ю», голова наш знову —

Помаленьку зав'язав лагідну розмову:
— Прошу,—каже,—не гнівить. Вже такі в нас люди!

Все на світі хочуть знать: те, що є, що буде!
А тим більше стріти вас! Як не є — почесно!..

Переглянулись пани: «Ошень інтересно!»
...Закінчилось все це так... Будучи уважним,

Голова наш дав обід двом гостям поважним.
Ми їм чарки піднесли, а вони — по шклянці...

Напилися, як чопи два американці.
...Хто піддержував за бік, хто тримав за спину —

Словом, якось помогли сісти їм в машину!
На ходу вже, з них один — усміхнувсь облесно...

А Параска їм услід: «Ошень інтересно!»...

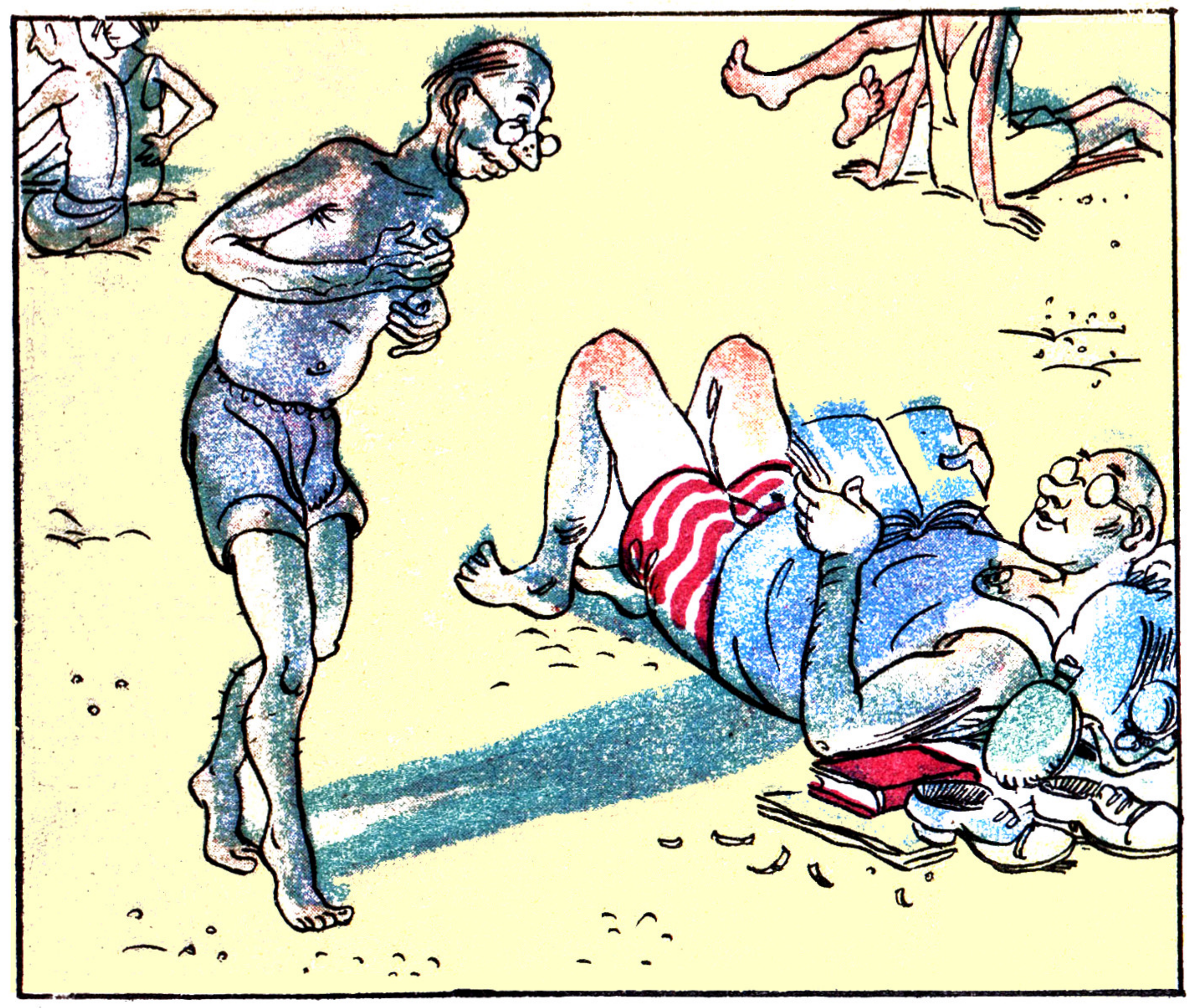
Степан ОЛІЙНИК

Ілюстрації Л. Каплана

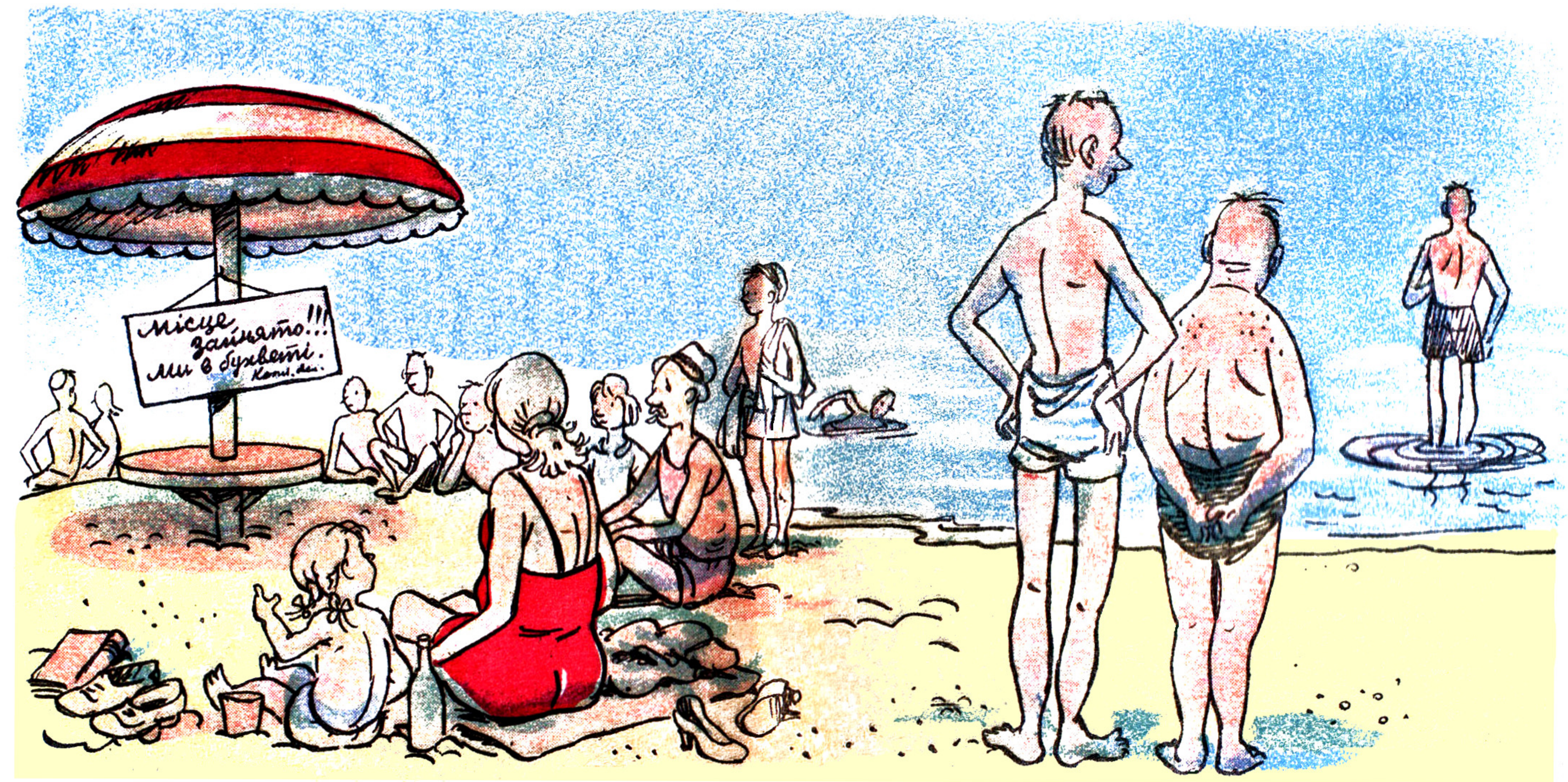
ПЕРЕЦЬ НА ПЛЯЖІ

Мал. В. Гливенка

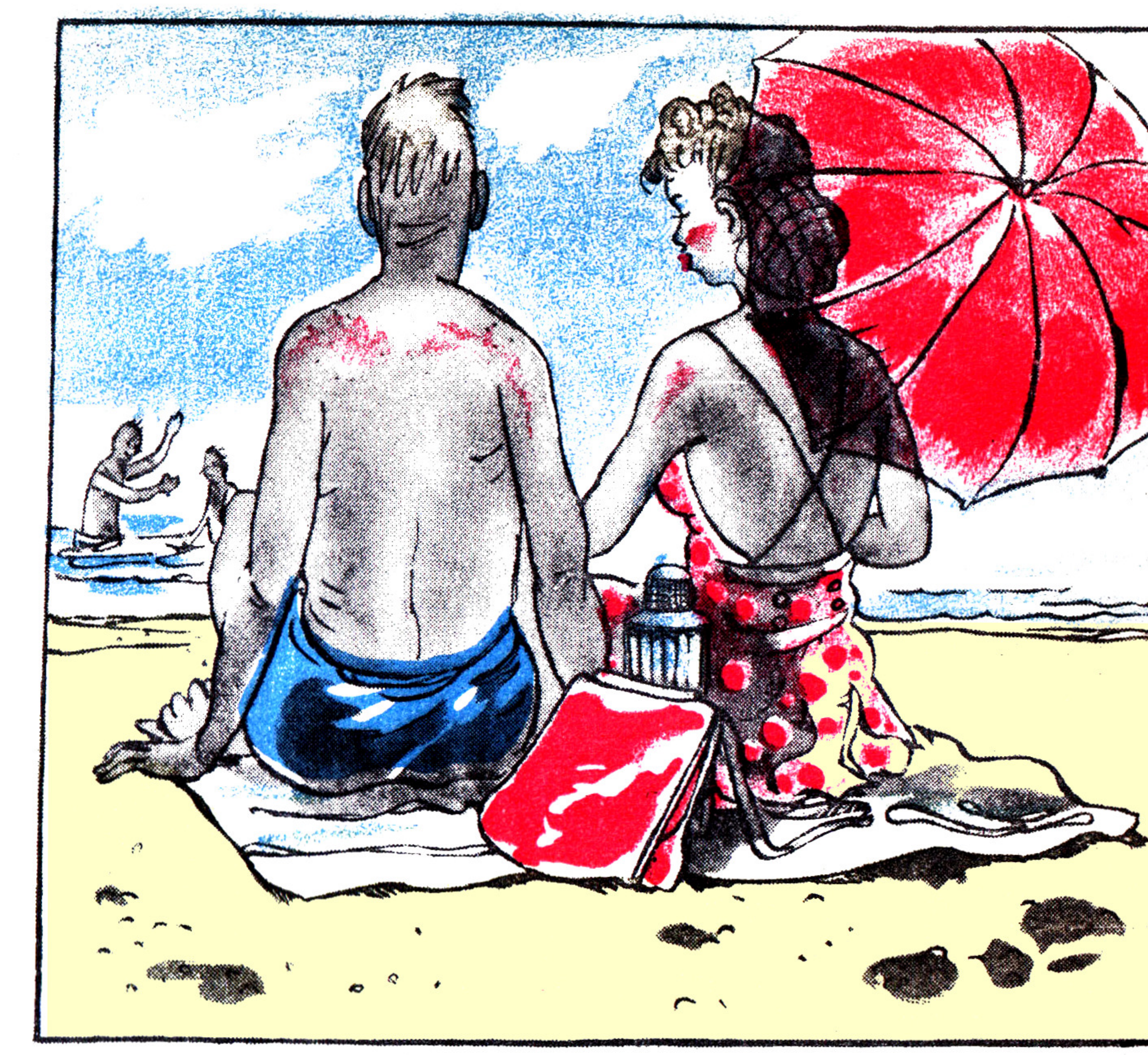
ЗАПОБІГЛИВИЙ КРИТИК

— Прошу пробачення—я, здається, на вас тінь кинув...

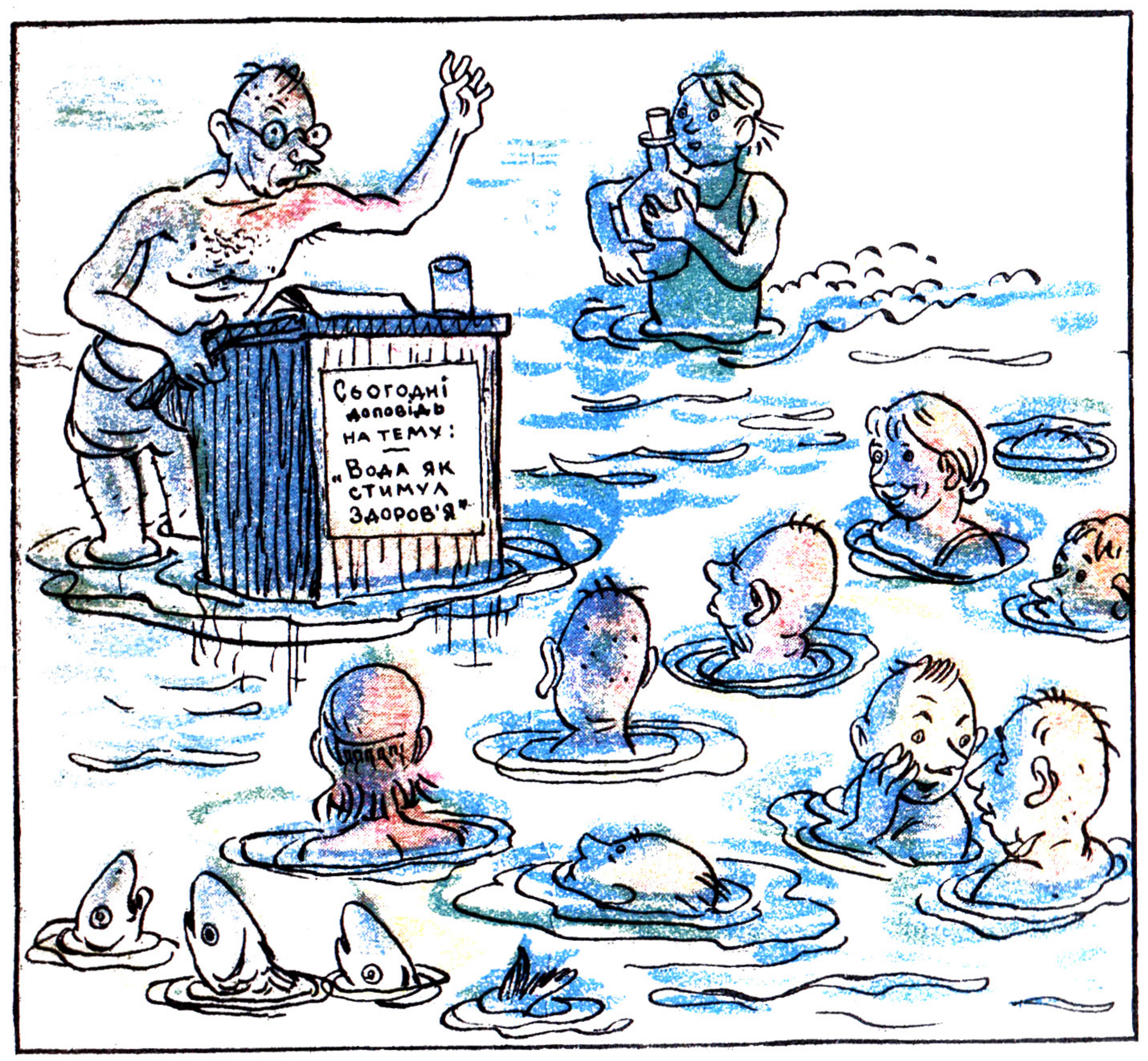
— Чому цей кінорежисер у воду далі не йде? Плавати не вміє?

— Плаває, тільки мілко.

— Вчора в цирку фокусника бачила. За одним махом 20 метрів стрічки з рота витяг.

— От у нашому орсі сиділи фокусники. За одним махом 300 метрів мануфактури витягли!

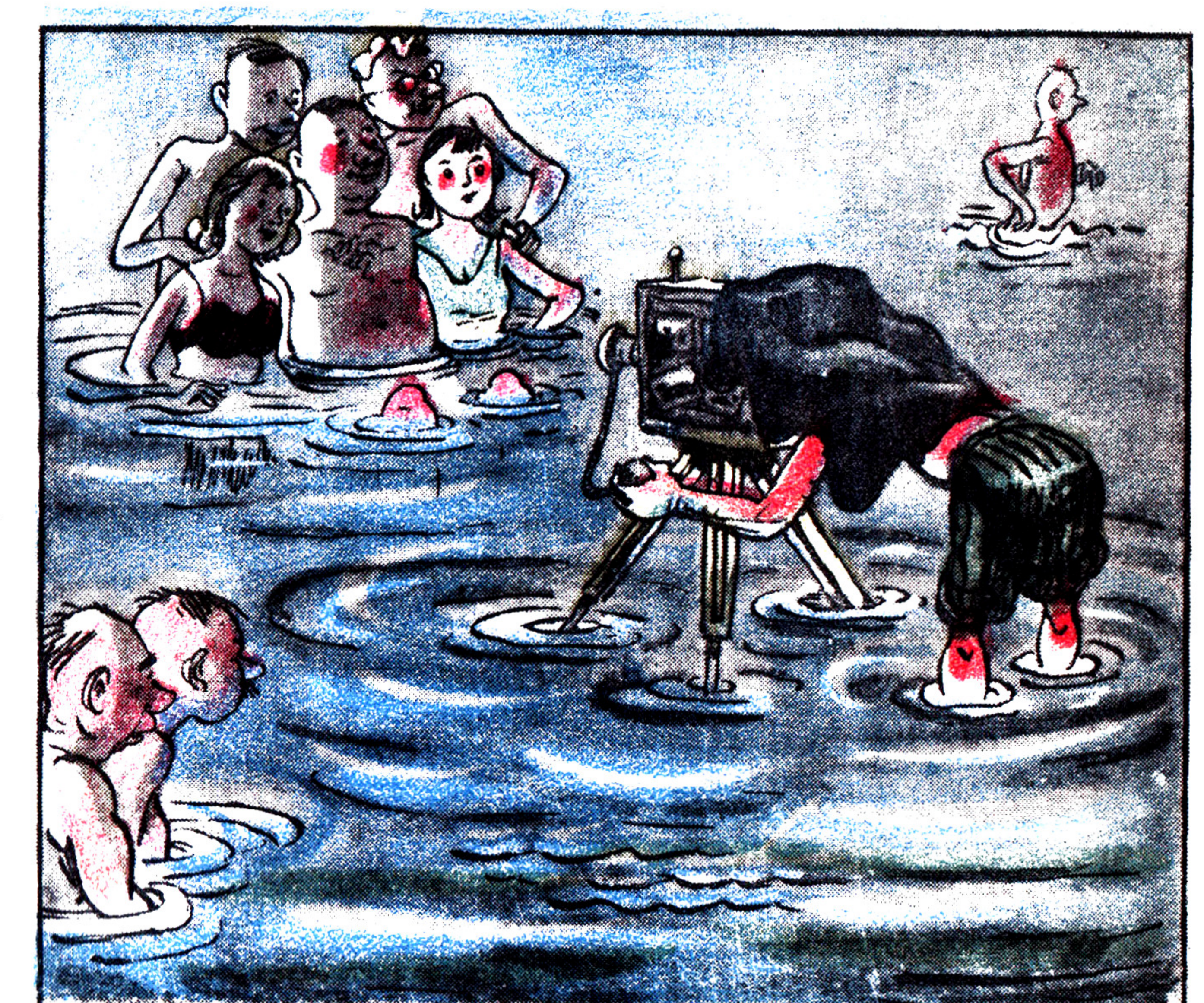
доПОВІДЬ

— Ще півгодини доповіді, і море вийде з берегів.

ПЛИВЕ ЧОВЕН ШТАТІВ ПОВЕН...

(На щастя осводівцям, в цей день вилазкою було охоплено не більше 30% апарату контори)

ДРУЗІ ПІЗНАЮТЬСЯ В... ВОДІ

— Чому це вони фотографуються без Івана Семеновича?

— Його вже зняли.

С. Михалков — ЄНОТ БЕЗ ТУРБОТ

Відомо, що в лісах найдеться всім робота.
Вершити справи гнізд і нір
(Велике діло це, повір!)
В гаю призначили Єнота.

Єнота знають всі.
До праці в нього хист:
Не наступа нікому він на хвіст,
Ні з ким сваритися у нього не охота,
Не звик!..

Минає рік,
Що бачать звір та птиця?
В гаю нема ладу, хоч на чолі Єнот.
Чи щось важливе, чи дрібниця, —
Не знає жодних він турбот.

А як комусь, припадком, доведеться
З ним говорить, про речі й не дрібні, —
«Не час», «підождемо»,
«Провірим», «утрясеться», —
Де ж треба зважитись, Єнот ні так, ні-ні...

Заохкав, застогнав увесь народ:
«І як могли ми помилитись?
Єнот наш — без турбот!
Як ховрашку тому до нього доступитись,
Коли і сам ведмідь там не стріча щедрот!

Не той, не той Єнот!»
— «Ох, — із жалем якась промовила істота,—
Скоріше, певно, нам дістатись до Орла,
Ніж до Єнота,
Хоча в Орла важливіші діла!».

В міськраді я, в одній приймальні
Згадав про речі ці печальні.

Переклав з російської Максим РИЛЬСЬКИЙ

„БОЛЕЗЬ“

Білогірка, Кам'янець-Подільської області. **(Спец. кор. «Перця»).** Терміново повідомляю. До лікаря тов. Штабінського дві години тому забігла молода людина і вручила таку записку:

«Тов. Врач сийчас нимедленно приходите или приезжайте потому что в нас образовалась болезь. Я надсилаю свого брата за вами Если, что откажитесь так очинь строго будите наказаны.

Я Работник Райисполкома—заболела моя жина

М. Якимчук».

Одержавши цю «молнію», тов. Штабінський, щоб не бути «очинь строго» покараним, — подався на допомогу «жине» Якимчука.

Пішов і я. Та й побачив таку картину: на широкій лаві качався і щось белькотав Якимчук. Його «болезь» лікар установив дуже швидкс:

— Ви п'яні! Де ж ваша дружина?..

Якимчук відповісти не міг. Пояснив брат:

— Нема і не було в нього жінки. Перепив та й ото вона йому приверзлася.

— І часто з ним таке буває? — спитав лікар.

— Буває. Якраз тоді він сильно записки любить писати...

В цей час Якимчук перевернувся на другий бік і вимовив:

— Замовчіть, бо я работник райисполкома...

На цьому подія і закінчилась. А що буде далі, то це вже розповість нам голова Білогірського райвиконкому.

О. СТЕПАНЕНКО

Сорок вісім схем

Закінчується навчальний рік у школах. Настає літо. Навчальний рік закінчується і в Запоріжжі. І літо тут настає, як і скрізь. І піонери та школярі збираються відпочивати.

Але вдень з вогнем шукали ми в Запоріжжі ознак турбот про літній відпочинок дітей і не знайшли. Замість любові і ніжності до дітей, піклування й турбот про їх відпочичок, у Запоріжжі розгорнуто масове виробництво замінювачів цих якостей.

Ще свіжий у пам'яті запоріжців факт, коли Палац піонерів звернувся до голови міськради т. Астахова з проханням допомогти влаштувати дитяче свято. Голова міськради написав своєму заступникові:

«Тов. Бородай. Треба дітям допомогти, хоч би й меншою кількістю».

Заступник голови міськради написав зав. міськторгвідділу:

«Тов. Сокруто. Що можемо зробити?..

Завідувач міськторгвідділу відповів:

«Тов. Бородай. Нічого не можемо зробити».

Отже, перший замінювач любові і ніжності знайдено: це—резолюції про «допомогу» дітям.

А от і другий.

Біографія Запорізької обласної дитячої бібліотеки сповнена цікавих пригод. Спочатку їй дали пристойне приміщення на вул. Артема, 48. Через тиждень бібліотеку викинули на вулицю. Її приміщення віддали начальникові електросітки т. Ісікову. Бібліотеку переселили в сарай. Із сарая — до сирого підвалу Палацу піонерів. З підвалу — до 4-ої школи (Свердлова, 11) у дві кімнати (одна з них прохідна, веде до приміщення обліліту). Під бібліотекою підвал, наповнений водою. Книжок у бібліотеці 14 тисяч. Постійних читачів — 2 тисячі.

— Я вже боюся поповнювати наш фонд новими книжками, — каже директор бібліотеки т. Адамович, — бо ще, чого доброго, провалиться підлога, і ми разом з читачами попливемо кудись у підземне царство...

Пригоди бібліотеки почалися вже давно. Про ніжність міських та обласних організацій до бібліотеки ще торік, 4 липня, писала газета «Известия». Писала вона й про те, що ляльковий театр никає по місту без постійного приміщення.

Запорізький облвиконком повідомив «Известия», що заступникові голови міськради т. Бородаю за те, що він не забезпечив бібліотеку і ляльковий театр приміщеннями, зауважено. В цьому ж повідомленні було сказано, що ляльковому театрові приміщення вже надано, а для бібліотеки приміщення буде звільнено «найближчими днями».

Відтоді пробігло 300 «найближчих днів». М'яко кажучи, Запорізький облвиконком надув радянську громадськість у всесоюзному масштабі. Ніякого приміщення ляльковому театрові не надано. Він міститься на квартирі свого керівника. Ніякого приміщення для бібліотеки теж не було звільнено. Заступник голови міськради т. Бородай розбив «найближчі дні» на «найближчі» декади. І протягом року на запитання, коли ж, нарешті, буде приміщення, відповідає:

— У найближчі 10 днів.

Завідувач відділу пропаганди та агітації Запорізького міськкому КП(б)У т. Цеков каже про заступника голови міськради т. Бородая.

— Цілий рік дурити і дітей, і дорослих — це не кожен зуміє. Талановитий окозамилювач!

Значить, так і запишемо: другий замінювач любові і ніжності до дітей у Запоріжжі—окозамилювання,

За другим іде третій, четвертий, п'ятий... Але спочатку про третій.

Засідання бюро міськкому комсомолу. Доповідає секретар комітету ЛКСМУ одного заводу т. Лобков.

— Ми ще, товариші, нічого не зробили для організації літнього відпочинку дітей, для устаткування дитячого майданчика. Але (т. Лобков розгортає перед членами бюро власноручно намальовану схему) ми виготуємо устаткування і розташуємо його так: тут стоятимуть каруселі, тут гойдалки, тут пісочниці для малечі, тут гігантські кроки, а тут...

Тоді був березень. Тепер уже кінець травня, а каруселі і пісочниці так і залишились на схемі.

Отже, виразно накреслився і третій замінювач любові і ніжності до дітей у Запоріжжі— схеми.

А літо не жде. Ось воно з своїм сонцем, зеленню садів і парків, з прохолодою Дніпрових хвиль. Чимало дітей виїде із міста в табори й санаторії. А що робитиме більшість дітей, що залишиться в місті?

Сонцем діти забезпечені без спеціальних директив обкому й міськкому комсомолу, без турбот міської Ради.

А от як з дитячими майданчиками, бібліотеками-пересувками, ігротеками?

В Сталінському районі їх зовсім немає.

В Орджонікідзевському — майже немає.

В Ленінському — трохи є, а взагалі немає.

— А що ж є?

— От схеми устаткування дитячих майданчиків. Ми розмножили ці схеми в кількості 48 примірників і розіслали всім заводським комітетам,—відповідає секретар міськкому ЛКСМУ по школах т. Крюкова.

— А що намічають профспілки? У них же на це є сотні тисяч карбованців?

— Про профспілки не знаю. В мене немає зведення. А от Промстрахкаса має 33 тисячі, але нам не дає.

— Ми зобов'язали міськком комсомолу організувати літній відпочинок дітей у місті, — говорить секретар обкому ЛКСМУ по школах т. Рибка. — Хай спробують не організувати!

Так було знайдено четвертий замінювач любові і ніжності до дітей у Запоріжжі — промови та «керівні вказівки».

То може дітям податися відпочивати на береги Дніпра в обійми теплих хвиль великої ріки? Може вони там знайдуть хоч дитячу водну станцію?

Знайдуть, звичайно! Вона вже будується три роки. Можливо, цього року на осінь її й закінчать. А, можливо, й на те літо не закінчать. Принаймні тт. Крюкова і Рибка нічого про водну станцію не знають..

Пішли тоді діти до дитячого кіно!

Пішли. Прийшли. Стоїть гола коробка. А де ж кінотеатр?

Вже три роки асигновуються на його будівництво кошти. Кожного року обласне кіноуправління складає умови з трестом № 317, вносить аванси на будівництво. Наприкінці кожного року Комунбанк списує ці суми, як неосвоєні, і будівництво відкладається далі. В лютому цього року з трестом підписано вже третю умову. Внесено аванс. Затверджено графік: початок робіт — 15 березня, здача готового приміщення — 20 жовтня.

Кінець травня. «Початок робіт» — не почався. В Комунбанку посміхаються:

— Спишемо на 1948 рік.

Так що п'ятий замінювач любові і ніжності до дітей у Запоріжжі можна назвати тяганиною.

От і все, що ми бачили в Запоріжжі шукаючи ознак турбот про літній відпочинок дітей. Уклали в Запоріжжі ці турботи в 48 схем і 5 замінювачів та й спочили на тих схемах і замінювачах, мов на лаврах.

С. ТАР
Спеціальний кореспондент «Перця».

Ілюстрації В. Гливенка

Київ перцю

ДОРОГИЙ ПЕРЕЦЬ!

Допоможи поставити точку на одній радіотяганині. Завів цю тяганину Містківський радіовузол. Рік уже б'юся, щоб включили мені радіоточку — не включають. Уже обласна контора радіотрансляційної сітки запропонувала нашому радіовузлу зробити це — знову не включають.

— Так вам же,—кажу,—обласна контора запропонувала.

— А ми без контори знаємо, що робити!

На мою думку, час уже припинити цю тяганину і поставити не одну, а дві точки: одну на тяганині, а другу — радіоточку — на моїй квартирі.

В. ПАВЛОВ
Ворошиловградська область.

ТОВАРИШУ ПЕРЕЦЬ!

За договором, підписаним директором Миньковецької МТС т. Сироєдовим, у нас з 1 квітня повинні були працювати 2 трактори. Ждемо ми їх день, ждемо другий—немає. Дзвоню в МТС — де трактори?

— В дорозі! — відповідають звідти.

Підождали ще два дні. Знов дзвоню — де трактори?

— Як де?.. Вони ж у вас!

— Немає! — кажу. — Може вони у вас?..

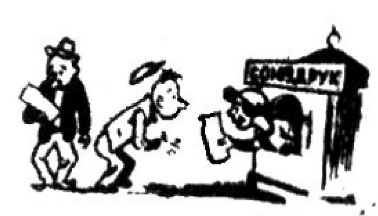
Минає ще два дні. Ми вже рані кінчаємо сіяти, а тракторів немає.

Нарешті, прийшов таки один трактор. Прийшов і став. Потім прибув ще один. І теж став. Через 5 днів прибула ремонтна бригада. Ремонтувала там щось, ремонтувала та й поїхала. А старший механік каже, що без змазки трактор не може рушити. Потрібні вареники в маслі та ще дещо. Змазали. Пішов трактор. Змазали другий — пішов.

Коли б знаття, ми б зразу ті трактори варениками змазали. А так пропало 19 днів гарячого часу.

П. КУРУС,
рахівник колгоспу
ім. Дзержинського.
Кам'янець-Подільська область.

Від ПЕРЦЯ. Директорові Миньковецької МТС т. Сироєдову кланяється директор Дворічанської МТС т. Касьян (Харківська область). Кланяється й повідомляє, що і в нього, Касьяна, обслуговування колгоспів стоїть на рівні досягнень т. Сироєдова. І ще просить т. Касьян повідомити, якими варениками (з сиром у сметані, чи з стоїть у колгоспі м'ясом у салі) треба змазати трактор ЧТЗ, який «Нове життя»?

ШАНОВНИЙ ПЕРЧЕ!

Надсилаю тобі «Радиопрограммы» № 16 (35) за 12 квітня 1947 р. Ціна 50 коп. Мені ці радіопрограми непотрібні, бо тепер уже не квітень, а травень. Я одержав їх у кіоску № 5 «Союздруку» (ріг вул. Ворошилова та вул. Франка) замість здачі з карбованця (і не я один, а всі покупці газет, які не мали дрібних грошей і платили карбованцями). Прошу тебе подарувати ці «Радиопрограммы» дирекції Київської міської контори «Союздруку» й привітати її з оригінальним методом реалізації, через свою роздрібну сітку, залежалої продукції.

Ю. СВІДЕРСЬКИЙ
м. Київ.

ПЕРЕЦЬ ДОПОМІГ

В «Перці» № 6 було розкритиковано якість продукції заводів тресту «Укрфарфорфаянс».

Заступник керівника тресту т. Омельченко повідомив редакцію, що для поліпшення якості виробів вжито ряд заходів.

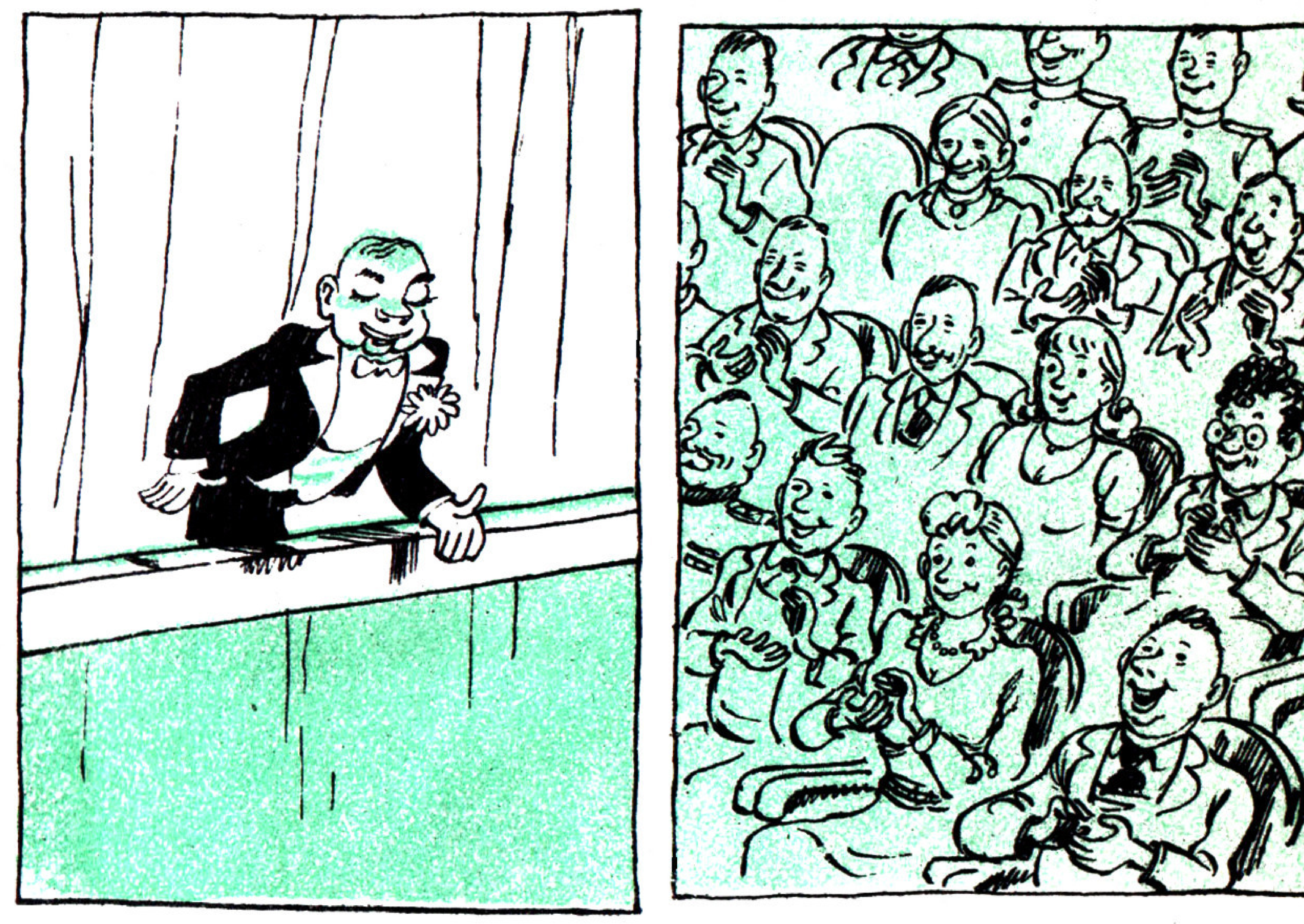
Зокрема переглянуто та посилено склад цехових бракерів.

Керівні працівники та фахівці тресту відряджені до заводів, щоб на місці надати потрібну технічну допомогу.

ДО ГАСТРОЛЕЙ ТЕАТРУ ЛЯЛЬОК ОБРАЗЦОВА В КИЄВІ

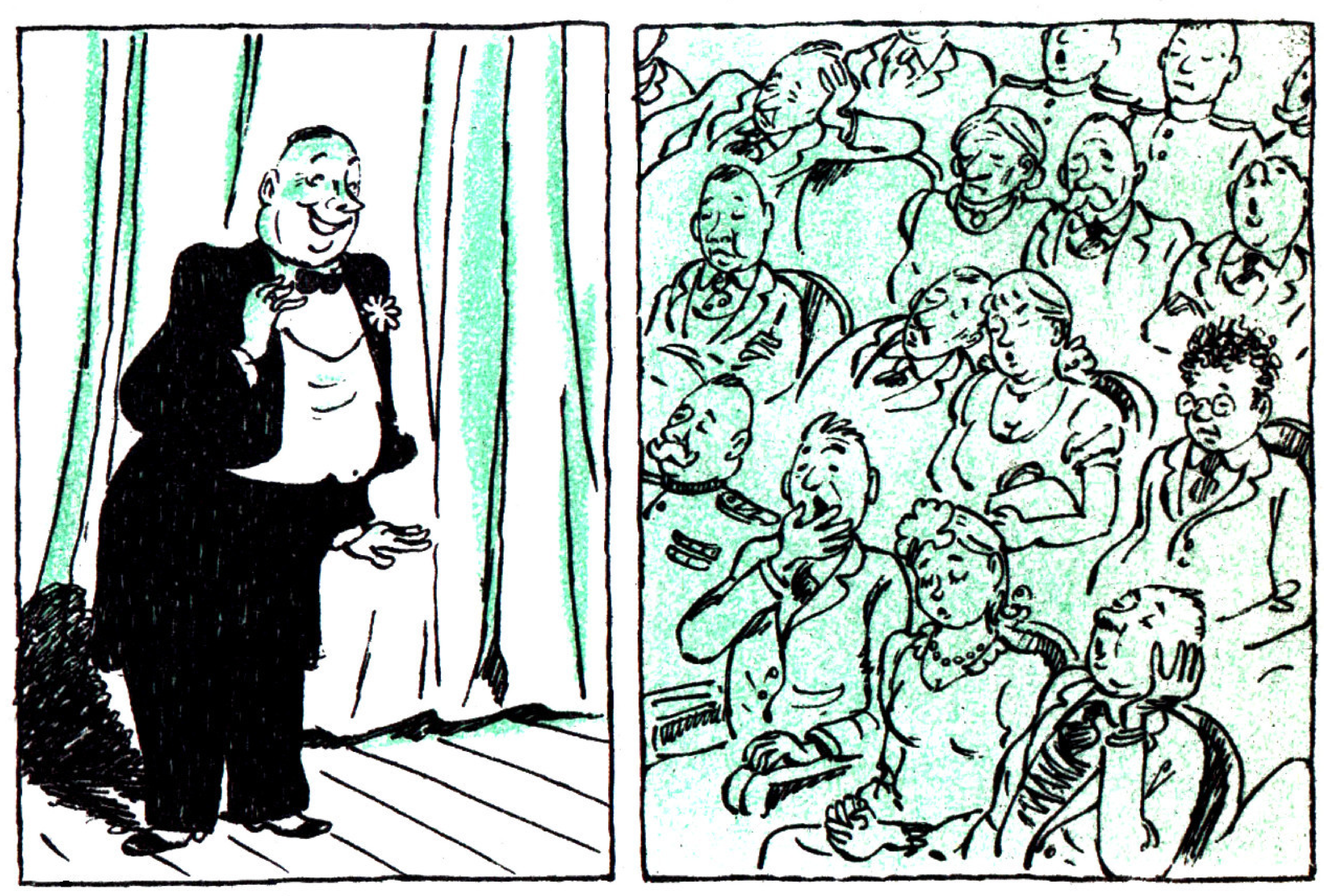
«Звичайний концерт» в ляльковому театрі Образцова.

Мал. В. Гливенка

Коли ляльки стають акторами.

Великий естрадний концерт

Коли актори стають ляльками.

„Уви! Безуспішно!.."

Редакція «Останніх вістей» Українського радіокомітету (відп. редактор т. Венгеров) 30 травня вирішила прокоментувати футбольний матч динамівських команд Києва й Тбілісі.

Ось точний запис цього радіокоментарія. Якийсь Максимчук став біля мікрофона й почав:

«М'яч підлігає від удару Зубрицького. Уви! Форварди летять до м'яча, а він... Іде невеличка борба... Пайчадзе віддає м'яч партнерам, які, в свою чергу, кидають його півзахисту... І ось сильний удар торкнувся лівої планки!.. Уви!.. Стрілки могo годинника рухаються вперед. Аж ось півзахист кидає м'яча захисту, захист — півзахисту! Удар! Гол! Болільники, так сказати, болють сьогодні, як ніколи... Один ноль на користь тбілісців... Що ж то воно буде далі?.. Хто кого? Цього я ще не можу сказати... Взагалі тбілісці — сильна команда, хіба ви не знаєте?.. Дивіться, дивіться, кияни пішли у наступ!.. Уви! Безуспішно!..

Тбілісці забивають другий гол. М'яч у сітці... Публіка аплодує і кричить. Два ноль. Еге, зараз, здається, буде третій... Осьо й він! Є!..» І т. д. і т. п.

«Уви»! Коментарі зайві.

Г. КУРЧИН

РЕДАКЦІЙНА КОЛЕГІЯ: Остап Вишня, Я. Галан, О. Козюренко, Ф. Маківчук (відп. редактор), О. Михалевич. Видавництво ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, Коцюбинського, 7. Телефон: 4-65-56, дод. 34.
Рукописи не повертаються. Передплатна ціна 2 крб. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (117) (на укр. языке). Підписано до друку 11.VI — 1947 р. Стат. формат 72х105 см. 1 друк. арк.
Кількість знаків в 1 друк. арк. 78.000.

БФ 01175 Друкарня в-ва ЦК КП(б)У «Радянська Україна». Київ, Прозорівська, 59. Зам. 1517 Тираж 50.000.

Мал. В. Литвиненка

— Куди, вовче, простуєш?
— В західну зону, по довідку, що я овечка.